

[Poul Schlüter.]

kvenser for NATO-strategien, der for Danmark kunne være særdeles betænkelige. Nu kan jeg jo ikke vide, om forsvarsministerens møde i det daglige med sagkundskaben vil gøre indtryk på ham, men jeg vil da håbe — og jeg vil også sige, at jeg egentlig tror det — at forsvarsministeren efterhånden vil modnes til det ansvar, det nu engang er at være vort lands forsvarsminister.

Vi ved, at forsvarskommissionen, som arbejder med alle disse ting, skal slutte sit arbejde før den 1. juli 1972. Vi ved også, at der pågår tjenestetidsforsøg, som er spændende og vigtige. Hvorfor dog ikke afvente resultaterne af disse sagkyndige belysninger, inden vi tager stilling? Hertil kommer, at det er nærliggende at tro, at det socialdemokratiske forsvarsforslag vil blive dyrere end den nuværende ordning. Endelig vil jeg sige, at hvis tendensen til pludselig afsvækkelse af det vesteuropæiske forsvar breder sig fra den danske forsvarsminister til hans vesteuropæiske kolleger og bliver almindelig på et tidspunkt, hvor der snarest er tale om en militær forstærkning i den kommunistiske lejr, så kan det skade de seriøse afspændingsmuligheder. Foreløbig vil jeg nøjes med at spørge statsministeren, om man kan regne med, at man vil fortsætte de materielanskaffelser, der er behov for, efter den plan, som hidtil har været fulgt.

Så går jeg til markedsspørgsmålet. Ligesom regeringen vil jeg gerne bekræfte tilslutningen til folketingets dagsorden fra maj 1967, bare for al klarheds skyld. Vi søger gerne et nært samarbejde med regeringen om at føre Danmark sikkert ind i fællesmarkedet. Når England har besluttet sig i næste uge, og når der er fundet praktiske løsninger på de øvrige nordiske landes markedsproblemer, er der ingen anden fornuftig vej for Danmark end at være med i opbygningen af et stort frihandelsområde i vor del af verden, som kan give os de fordele, det nu engang betyder ikke mindst for forbrugere.

Om traktaten siger man i regeringserklæringen, at der nu kun er ét enkelt større problem tilbage, nemlig fiskeripolitikken. Jeg er tilfreds med denne klare erkendelse af, at langt de fleste store problemer er bragt af vejen.

Men der er én sag tilbage, der er én ting, vi endnu mangler at få bragt endeligt i or-

den i vor egen lovgivning, og det er spørgsmålet om den erhvervsmæssige udnyttelse af vore sparsomme rekreative områder. Den fratrådte regering fremsatte et lovforslag i foråret om en koncessionsordning for erhvervsmæssig udlejning af sommerhuse. Vi nåede ikke at få forslaget til første behandling, men det er kendt, at et embedsmandsudvalg senere har arbejdet videre med disse ting. Vi vil gerne udtrykke i dag, at hvis der kan påvises huller i vor lovgivning, som kan udnyttes til, at udlændinge, der ikke bor i Danmark, erhverver fast ejendom, er vi gerne med til at lukke sådanne huller. Derfor imødeser vi regeringens forslag på dette område, og jeg kan sige, at vi vil tage en aldeles saglig stilling til dem, når de bliver fremsat.

Så vil jeg gerne gøre nogle betragtninger om de økonomiske afsnit i statsministerens tiltrædelsestale. Hans hovedsætning var ikke kedelig, for det var sætningen om, at nu må der tilvejebringes den nødvendige fasthed og orden i landets økonomi. Det er jo rent polemisk, men velformet, bevares. „Nu“et“ forstår jeg må gå på socialdemokratiets pludselige erkendelse af, at en stram finanspolitik og en tilbageholdende udgiftspolitik virkelig er nødvendig. Jeg kan ikke lade være med at tænke på den kurs, socialdemokratiet i årevis har fulgt, når det drejer sig om skattepolitikken, og når det drejer sig om udgiftspolitikken.

Nu er vi jo på vej mod balance. Importoverskuddet er i de sidste 5 måneder, fra april til august, mindsket med godt 800 mill. kr., svarende til 23 pct. Der er sket en afdæmpning i importen, mens eksporten fortsat har været stigende. I første kvartal i år steg eksporten med knap 8 pct., i andet kvartal med 10 pct. og i de sidste 2 måneder med omkring 8½ pct. Linjen er da tydelig. I det sidste år, hr. J. O. Krag sidst var statsminister, havde Danmark den næsthøjeste prisstigning blandt alle OECD-landene, men i juli i år var vi dumpet ned — man skal nok hellere sige op — til sekstendepladsen. På trods af denne afdæmpning har vi fastholdt en høj beskæftigelse og en stigning i antallet af etablering af nye arbejdspladser, og vi har slet ikke det ledighedsproblem, man har i Sverige, der ellers på så mange måder, forstår jeg, er statsministerens forbillede.